

Възкресение.

Исусъ минава мълкомъ презъ нивята.
Деньтъ показа пакъ на изтокъ златния си прѣстъ,
излитатъ въ синуритѣ плахи яребици.
Морето си разпери съ мощъ крилата
и прати своя топъль вѣтъръ
въ натегналитѣ огъ роса пшеници.

— Боже, дай на тия горестни орачи
наспорена жетва, плодъ и здраве;
тѣхнитѣ ржце сж тѣй корави, —
тѣ сами плуга въ нивята влачатъ.

Азъ не зная другъ народъ съ такава участь...
Опрости неволнитѣ имъ грѣшки;
тукъ земята се надвива тежко,
вмѣсто млѣко жива кръвь тѣ сучатъ.

И живѣятъ пожълтѣли въ тѣзь колиби,
майкитѣ съ неволя ги зачеватъ.
Тѣ растатъ презрени като плевелъ,
цѣль животъ несмотрата ги шиба.

Врабцитѣ пискатъ бодро въ синевата.
Исусъ кръстосва нивитѣ съ просълзени очи,
следъ него стенятъ люшнати на сънь пшеници.
Блести свалена вече надъ земята
огромна, царственна и свята
великденската божия зеница.